

Потяги

Валентина Вздутьська

Щодня по обіді ми з Матвієм стаємо потягами. Уже майже місяць, відколи тато від нас поїхав.

Починається все після уроків. Я забігаю до малого в клас. Вітаюся з Мариною Вадимівною й допомагаю братові зібрати речі.

Сьогодні виходить якось криво — усе сиплеться з рук.

Кольорові олівці викочуються з пеналу й падають на підлогу.

Ще й мимохіть стаю на точилку. Прозора оболонка, схожа на товстого жука, тріскає. На підлозі — розчавлений пластик і дерев'яна стружка. Але Марина Вадимівна нам не дорікає.

— Ти молодець, Дмитрику! — промовляє вона. — До понеділка, хлопці! Обережно дорогою!

Добре хоч по голові не гладить.

Нарешті ми виходимо зі школи. Повертаємо праворуч, чекаємо на зелене й переходимо вулицю. Йдемо каштановою алеєю. Малий збирає каштани й суне собі до кишень.

Рюкзак у нього на спині — як хатка равлика.

— Допомогти?

— Не треба! — бубонить він.

— Ну то давай швидше!

Ми повертаємо до вокзалу й простуємо до залізничного мосту. Перед коліями починається звична біганина. Люди метушаться між касами й кіосками, носять валізи, возять тачки з картатими сумками. Бабці торгують пиріжками й кавою з термоса. Диктор оголошує, які потяги прибувають, а які відходять. Смердить залізом і туалетом. Бігають собаки.

Голуби й горобці дзьобають лушпайки від насіння.

Колії розтинають наше містечко навпіл. Наш дім — на тому боці. Раніше тато забирав нас на авто. Ми діставалися додому швидко, хіба часом застрягали на переїзді — пропускали поїзди. Тепер ми з малим ходимо самі, через міст.

Матвій виривається вперед. Він біжить сходинками й рахує собі під носа.

— Один-два-три-чотири-п'ять-шість-сім-вісім-дев'ять-десять. Один-два...

Далі десяти він ще не вміє.

— Стій! — біжу за ним.

Але на середині мосту Матвій зупиняється.

Це наше звичне місце.

Матвій мовчить.

Я спльовую. Слина летить далеко вниз і губиться десь між кістяком із рейок, бурим щебенем і сміттям.

— Мама каже, плюватися не можна, — каже Матвій.

— Бе-бе-бе! — перебиваю. — Рахуватимеш?

— Ти перший, — мимрить брат.

Я заплющую очі й рахую до ста. Минає кілька хвилин, бо я спеціально розтягую слова.

— Обережно! На першій колії — швидкий потяг! — оголошує диктор.

Я всміхаюся.

— Вау! — шепоче Матвій. Примружившись, він вдивляється в горизонт.

Гул наростає.

Міст вібрує, голоси птахів губляться в металевому шумі залізниці. Під мостом, прогудівши, пролітає срібляста блискавка — в'юх!

— Інтерсіті! Ти — Інтерсіті! — із захватом шепоче Матвій.

— Єс! Єс! Єс! — підстрибую я.

Я — Інтерсіті!

Це було не дуже чесно, бо я знав розклад, а Матвій — ні.

Але він сам віддав мені перемогу. Я ж пропонував, щоб він рахував перший.

— Куди поїдеш? — питає захоплено брат.

Я замислююся. Сьогодні мені не хочеться до моря.

І в гори не хочу теж.

До тата, думаю я. Я поїду до тата і заберу його назад додому. Чого ж він так довго не повертається?! Невже він покинув нас?

Матвій мовчить. На мить він заплющує очі. А потім, повторюючи за мною, спльовує з мосту.

— Твоя черга! — кажу.

Брат киває. Я рахую до ста замість нього. Звично розтягую слова, роблю паузи. Хочу зловити якийсь справді крутий потяг для Матвія. Йому це сьогодні потрібно. Цілий місяць він якось тримався. А сьогодні от — зігнувся, мов равлик. Дійшло.

— Ну! Ну! — шепоче брат, вдивляючись в горизонт.

Нічого не їде. Навіть електричка на Козятин. Запізнюється.

— ...дев'яносто вісім... — тягну повільно, як можу. — Де в'яносто дев'ять. Дев'яносто дев'ять з половиною... Де в'я нос то дев'ять з четвертиною... Дев'яносто дев'ять на волосині...

Сто.

Нічогісінько.

Але Матвій стогне:

— Фу-у-у, ні!

Обертаюсь і бачу, як поповзом, із додаткової колії, виїджає старенький маневровий тепловоз*1 ЧМЕЗ. Трохи схожий на коника-стрибунця, якому намалювали жовті й червоні смужки.

— Тепер я ЧМЕ! — ледь не плаче Матвій.

— Ну, це ж круто! Ти можеш... Ти можеш... маневрувати!

Тягати електровози, збирати вагони докупи...

Я й сам відчуваю, як жалюгідно це звучить. ЧМЕЗ не їздять ні в Одесу, ні в Мукачево. Вони взагалі не їздять, а повзають.

— Але ці тепловози нікуди не їздять! — озвучує мої думки Матвій. — Взагалі! Тільки на станціях! І в депó*2 !

— Ну, — я розводжу руками. — Давай поміняємось?

Будеш Інтерсіті, а я...

— Не хочу! — розвертається він і біжить убік дому. Хатка равлика тисне його до землі, але брат не чує під собою ніг.

— Стій! — біжу за ним. — Куди ти?

Матвій з усієї сили вривається в якогось чоловіка.

Підводжу очі. Тато?

Наші погляди перетинаються. Тато пригортає Матвія, гладить по голові й дивиться на мене.

Поволі підходжу.

— Ти... повернувся? — копаю кросівком камінчик.

Тато плескає мене по плечу.

— Прийшов вас зустріти. Як ви? Дмитрику, Матвію? Скучили?

Обличчя в нього змарніле. Очі — більші.

— Та норм, — стенаю плечима, втупившись у бетон під ногами.

Матвій підводить голову і вдивляється в татове лице.

— То ви з мамою помирилися? — ляпає брат.

Тато на мить застигає.

— Та хтозна. Там буде видно, — махає рукою.

Брат зітхає.

— Але надія є, — підморгує нам тато. І ледь-ледь починає всміхатися. Самими кутиками.

Спина під равликовою хаткою випрямляється. Матвій засовує руки в кишені й торохкотить каштанами. Ми всі, як за командою, обертаємося й дивимося на колії. Під мостом, перетягуючи вагони з однієї колії на іншу, трюхикає тепловоз ЧМЕЗ.

— А знаєте, хлопці, я — як той маневровий, — каже тато.

Матвій із відкритим ротом дивиться на тата.

— Маневровий? — кривиться він.

— Ага, — киває тато. — Не можу далеко від своєї станції.

Примітки

*1 Маневрувати — рухатися, переміщуватися, оминаючи перешкоди. Маневровий тепловоз — вид транспорту, який перетягує вагони колями залізничної станції.

*2 Депó — підприємство, де обслуговують залізничний чи міський транспорт.